

Informace o Chartě 77 - ročník třetí / 1980 / - č. 11
od 11. července 1980 do 3. srpna 1980

Dopis mluvčích Charty 77	1
Dopis ministromi vnitra ČSSR ze 16.7.1980.	1
Dopis generálnímu prokurátorovi ČSSR ze 16.7.1980.	3
Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných Sdělení č.194.	4
Marie Benetková: Charlie.	4
Vratislav Brabenec: Charlie.	5
Dopis Petra Pospíchaře.	6
Dopis prezidentovi ČSSR.	8
Zpráva o odsouzených.	10
Dopis Jána Korce.	13
Krátké zprávy Útek na byt manželů Marvanových.	15
Návštěva advokáta u Rudolfa Battka.	16

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2
Anna Šabatová, Anglická 8, Praha 2

Generální prokurátor ČSSR
Ján Fejés
generální prokuratura ČSSR
nám. Hrdinů 1300

P r a h a 4 -----

Pane generální prokurátore!

Krátce poté, co jsme se na Vás obrátili se žádostí o přešetření případu Ing. Rudolfa Battěka a jeho propuštění z vazby, byl obviněn z výtržnictví a dne 1.7.1980 vzat do vazby další signatář Charty 77 a člen kolektivu mluvčích Charty 77 Karel Soukup.

Skutkovou podstatu tr.činu měl naplnit tím, že v uzavřené společnosti na svatbě přítele dne 26.4.1980 zazpíval několik svých písní.

Domníváme se, že obvinění Karla Soukupa je projevem snahy umlčet známého zpěváka a signatáře Charty 77 a postihnout jej za jeho neohrožený občanský postoj. Obáváme se, že tak jako v případě Ing. Rudolfa Battěka a dalších politických vězňů jde o snahu zastrašit československé občany před aktivní účastí v hnutí za lidská práva.

Ačkoliv máte ze zákona povinnost odpovídat na stížnosti a podněty občanů, nedostalo se nám dosud z Vaší strany odpovědi na žádný z našich dopisů; přesto se na Vás obracíme se žádostí o přešetření případu Karla Soukupa.

Marie Procházková
mluvčí Charty 77

Miloš Rejchrt
mluvčí Charty 77

Mluvčí Charty 77 Václav Benda, Rudolf Battěk, Jiří Dienstbier, a Jaroslav Šabata jsou t.č. věznění.

V Praze 30.7.1980

PhDr. Jaromír Obzina
ministr vnitra ČSSR
Federální ministerstvo vnitra
třída obránců míru-Praha 7

Pane ministře,

v minulých dnech bylo orgány StB v Praze, které podléhají pravomoci a kontrole Vašeho ministreského úřadu, zahájeno tr. stíhání Ing. Rudolfa Battěka pro tr.čin podle § 155 tr. zákona/napadení veřejného činitele/ a Rudolf Battěk vzat do vazby.

Okolnosti tohoto údajného tr.činu nejsou nikomu jinému, než samotnému Rudolfu Battěkovi a zprostředkovatelům jeho zadržení-příslušníkům SNB, neboť nikdo jiný mu nebyl přítomen. Nevíme tedy, zda skutková podstata tr.činu byla v plném rozsahu naplněna a zda je zahájení tr. stíhání objektivním posouzením skutečné události. Je nám však známo, že Ing. Rudolf Battěk je již delší dobu postihován pouze za svou aktivitu ve společenstvích neformálních aktivit. Již v minulosti byl za tuto svou činnost tvrdě postižen trestem odnětí svobody v trvání 3 a 1/2 roku /§ 98 tr. zákona, odsouzen v r. 1972/ a v poslední době byl rovněž často nucen trpět krátkodobá omezení osobní svobody. Vzhledem k četnosti a okolnostem posledních postihů Rudolfa Battěka, člena VONS a mluvčího Charty 77, se domníváme, že jeho současné tr. stíhání je především snahou o nástupný postih činnosti Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a mluvčích i všech signatářů Charty 77, podobně jako se tomu stalo s nedávným odsouzením ~~šesti~~ šesti členů VONS, z nichž dva byli zároveň mluvčími Charty 77.

Žádáme okamžité propuštění Ing. Rudolfa Battěka na svobodu, neboť nic nebrání tomu, aby veškerá právní problematika, která vznikla zahájením tr. stíhání proti němu, byla řešena případným tr. stíháním na svobodě nebo úplným zastavením tr. stíhání. Vazba je ostatně vyjimečným

ustanovením tr. řádu, kterého lze použít pouze v nezbytných případech.

Považujeme rovněž za nezbytné připomenout, že přátelé Ing. Rudolfa Battěka ho znají jako klidného, nenásilného a tolerantního člověka.

Zároveň se žádostí o jeho propuštění na Vás apelujeme, abyste tlumočil kompetentním úřadům naši výzvu k okamžitému a bezpodmínečnému propuštění ostatních šesti členů vězněných Výboju na obranu nespravedlivě stíhaných a všech ostatních politických vězňů v naší zemi.

Doufáme, že náš dopis najde ve Vaší osobě vhodného adresáta, a že jeho odeslání tedy nezůstane jen prázdnou a bezúčelnou formalitou.

O propuštění Rudolfa Battěka žádají:

Josef Adánek, Stanislav Adánek, Milán Balabán, Michal Bartošek, Jan Bednář, Jiří Bednář, Josef Bednařík, Luděk Bednář, Zdenka Bednaříková, Jarmila Bělíková, Magda Bělková, Jaroslav Beneš, Marie Benetková, Vratislav Brabenec, Zdeněk Brázda, Zdeněk Brodák, Josef Brychta ml., M. Brychtová, František Bublán, Judita Čapková, Miroslav Částka, Milan Daler, Ivan Dejmal, Ivo Dočkal, Zdena Dočkalová, M. Dostálová, Lenka Dvořáková, Jana Fialová, J. Fištein, V. Fišteinová, Petr Formánek, Karel Freund, Zina Freundová, Ladislav Frydýšek, Eva Grézlová, Rostislav Grúz, prof. Dr. Jiří Háček, Sc., Jaroslava Havlíková, Zdislav Havran, Petr Havrle, Dr. Ladislav Hejdiánek, Jiří Herold, Milan Hlavsa, Dagmar Hlavsová, Vítězslav Holata, Stanislav Homola, Marie Holubcová, Irena Holubcová, Jiří Horáček, Jan Hrabina, Jiřina Hrábková, Ing. Tomáš Hradílek, Jana Hradílková, Marie Hromádková, Dr. Martin Hybler, Ivana Hyblerová, Dr. Václav Hyndrák, Jiří Chmel, Petr Chlubna, Marina Jahoda, Josef Jánošík, Frant. Ján, Rudolf Jaron, JUDr. Zdeněk Jičínský, Věra Jirousová, Zbyněk Jonák, Jana Jonáková, Ing. Jiří Jodl, Ladislav Kabát, Vl. Kabrna, Pavel Kadlec, Petr Kadlec, Dr. Vladimír Kašánek, Fr. Káňa, Václav Klimeš, Ing. Alfréd Kocáb, Dr. Luboš Kohout, Tereza Kohoutová, Dr. Božena Komárková, Stanislav Komín, Ivan Kožíšek, Martina Kožíšková, Milan Krumpolc, Oldřich Kučera, Alena Kumprechtová, Jaromír Kvapil, Jiří Kvapil, Ivan Kyncl, Karel Kyncl, Jiřina Kynclová, Dr. Ladislav Lis, Alena Lisová, Božena Lisová, Tomáš Liška, Jan Litomiský, František Lízna, Ivo Ludra, Radomír Malý, Ivan Maňásek, Květa Marková, Anna Marvanová, Ladislav Mařík, Jiřina Maříková, Ludmila Mohapková, Jaroslav Mezník, Jiří Mrázek, Oldřich Musil, Jana Musilová, Vladimír Muzička, Olga Muzičková, Jiří Müller, Bronislava Müllerová, Helena Němcová, Marcela Němcová, Markéta Němcová, Pavla Němcová, Ondřej Němec, Vlad. Nepraš, Ing. Václav Novotný, Petr Odložil, Martin Palouš, Viktor Parkán, Jan Patočka, Vit Pelikán, Hanka Pelikánová, Jan Pilch, MUDr. Bedřich Placák, Lenka Placáková, Miloslava Placáková, Podzimek, Petr Pospíchal, Josef Pospíšil, Danuše Prvá, Lubomír Přikryl, Jiří Res, Pavel Roubal, Věra Roubalová, Jakub Ruml, Jiří Ruml, Pavel Rychetský, Milan Řehák, Vladimír Říha, Dr. Marie Říhová, Jan Schneider, Dr. Gertruda Sekeninová - Čákrťová, Dušan Skála, Otakar Salvík, Ing. Rudolf Slánský, Karel Soukup, František Stárek, Josef Stehlík, Vladimír Stern, Jana Sternová, Dr. Čestmír Suchý, Jaroslav Suk, Dagmar Suková, Anna Šabatová ml., Jaroslav Šebesta, Věnek Šilhán, Jitka Šilhánová, Libuše Šilhánová, Jan Šimsa, Anna Šimsová, Jiří Šerlík, Josef Štěpánek, Dr. Julius Tomin, Zdena Tominová, Dr. Jan Kub Trojan, Jan Vladislav, Dušan Unger, Milan Vlahovič, Anna Vlahovičová, M. Vodrážka, Iva Vodrážková, František Vodslon, Věra Vránová, Josef Vydráž, Bronislav Zachrle, Miroslav Zuzenik.

V Praze 16. července 1980

Za správnost opisů Zina Freundová
Ménésova 90
Praha 2

PhDr. Jaromír Obzina
ministr vnitra ČSSR
Federální ministerstvo vnitra
tř. Obránců míru - Praha 7

Pane ministře,

k dopisu ze dne 16. července 1980 - žádost o propuštění Rudolfa Battěka - se připojují: Křemysl Vondra, Josef Stehlík, Dana Stehlíková, Jaroslav Lištera, Zuzana Dienstbierová, Luboš Dobrovský.

V Praze 17. července

Za správnost podpisů Zina Freundová

Dr. Ján Fejés
generální prokurátor ČSSR
Generální prokuratura ČSSR
nám. Hrdinů 1300
Praha 4

Dne 14. 6. 1980 byl vzat do vazby s obviněním ze spáchání tr. činů napadení veřejného činitele /§ 155, odst. 1, písm. a tr. z./ a výtržnictví /§ 202 odst. 1 tr. z./ mluvčí Charty 77 a člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných ing. Rudolf Battěk. N jasné okolnosti případu i sám text obvinění nás vedou k přesvědčení, že jde o obvinění vykonstruované avšak apriorní snahou o uvěznění dalšího aktivního představitele hnutí československých občanů za respektování lidských a občanských práv a svobod a za dodržování zákonnosti v naší zemi. Žádáme Vás, abyste se zasadil o okamžité zrušení vyzvy uvalené na Ing. Rudolfa Battěka, k níž neexistují žádné zákonné důvody a o co nejrychlejší přezkoumání případu, zastavení tr. stíhání proti Ing. Battěkovi a zjištění případných skutečných viníků této politováníhodné události.

Josef Adámek, Stanislav Adámek, Michal Bartošek, Jan Bednář, Jiří Bednář, Luděk Bednář, Josef Bednařík, Zdenka Bednaříková, Jaroslav Beneš, Marie Benetková, Vratislav Brabenec, Zdeněk Rázda, Judita Šcapková, Milan Daler, Zuzana Dienstbierová, Blanka Dobešová, Zdenka Dočkalová, Jana Fialová, Jelfim Fištejtn, Věra Fištejtnová, Petr Formánek, Karel Freund, Zina Freundová, Ladislav Svřen, Ladislav Hejdánek, Jiří Herold, Milan Hlavsa, Vítězslav Holata, Stanislav Homola, František Hrabel, Jan Hrabina, Jiřina Hrábková, Ing. Tomáš Hradílek, Jana Hradílková, Petr Chlubna, Jiří Chmel, Ivo Indra, Marian Jehoda, František Ján, Josef Janotka, Věra Jirousová, Jarmila Johnová, Zbyněk Jonák, Pavel Kadlec, Jan Keller, Vavřinec Korčíš ml., Ivan Kožíšek, Martina Kožíšková, Tereza Kohoutová, Milan Krumpolc, Oldřich Kučera, Jaroslav Kukul, Jaromil Kvapil, Jiří Kvapil, Martin Kvapil, Ivan Kyncl, Jiřina Kynclová, Tomáš Liška, Ladislav Lis, Jan Litomiský, Václav Malý, Ivan Manásek, Anna Mervanová, Ladislav Mařík, Jiřina Maříková, Ludmila Mohapllová, Jiří Mrázek, Vladimír Muzička, Olga Muzičková, David Němec, Ondřej Němec, Helena Němcová, Marcela Němcová, Pavla Němcová, Vl. Nepraš, Martin Palouš, Viktor Parkán, Vít Pelikán, Hanka Pelikánová, Jan Pilch, MUDr. Bedřich Placák, Lenka Placáková, Miloslava Placáková, Podzimek, Danuše Prvá, Petr Pospíchal, Josef Pospíšil, Bavel Roubal, Věra Roubalová, Jakub Ruml, Jan Ruml, Jiří Ruml, Milan Rehák, Jan Schneider, Dušan Skála, Otakar Slavík, Karel Soukup, Jiří Středa, Jaroslav Suk, Dagmar Suková, Anna Sabatová ml., Pavel Smída, Josef Stěpánek, Petruška Šustrová, Julius Tomín, Dušan Unger, Jan Vladislav Lukáš Tomín, Milan Vlachovič, Anna Vlachovičová, Kiroslav Vodrážka, Iva Vodrážková, Věra Vránová, Bronislav Zechrle, Jarmila Běliková, Jan Zverina, Ing. Václav Novotný, Rudolf Jaron, Oldřich Hromádka, Marie Hromádková, Vladimír Vítek,

V Praze dne 17. července 1980

Za správnost podpisů Petruška Šustrová

Dr. Ján Fejés
generální prokurátor ČSSR
Generální prokuratura ČSSR
nám. Hrdinů 1300 - Praha 4

Pane generální prokurátore,
k dopisu ze dne 17. července 1980 - žádost

o propuštění Rudolfa Battěka se připojují:
Květa Marková, Alena Lisová, Přemysl Vondra, Božena Tisová, Josef Stehlík, Dana Stehlíková, Jaroslav Lítens, Luboš Dobrovský, Ján Fatočka, Klement Lukeš, Pavel Aychetský, Jiří Horáček, Milada Dostálová, Martin Hybler, Alena Kumprechtová, Jana Dvořáková, Ivana Hyblerová.

Praha 17. července 1980

Za správnost podpisů Zina Freund-
ová

Dále se k žádosti připojili tito občané:

Pavel Blatný, Michal Dziaček, Ladislav Cerman, Michal Matzenauer, Zbyněk Benýšek, Luisa Geisslerová, Pavel Veselý, Tomáš Jelínek, Tomáš Bísek, Daniela Bísková, Petr Brodský, Daniela Brodská, Jaroslav Havlík, Jan Dus, Aleš Březina, Olga Stankovičová, Andrej Stankovič.

Sdělení č. 194

V bytě Jarmily Pařízkové, laborantky, nar. 26.2.1959, v Praze 9, U Školičky 9, se sešlo dne 28.5.1980 kolem 8. hodiny osm mladých lidí, aby oslavili narozeniny Ludmily Holoubkové. Rozlili do skleniček přinesanou litrovou láhev vína, přičemž se potichu bavili. Asi po půlhodině přijela hlídka VB a všechny přítomné legitulovala s odůvodněním, že místní okrsek VB dostal údajně stížnost na klučné a vulgární chování přítomných. Nato byli všichni přítomní odvezeni do Bartolomějské ulice, kde byli po 48 hodin zadrženi v celách předběžného zadržení, a zároveň byli obviněni z tr. činu výtržnictví podle § 202/1 tr. z. V odůvodnění zahájení tr. stáhání se uvádí, že při oslavě vykřikovali urážlivé výroky proti občanům, hlasitě pouštěli reprodukovanou hudbu, to vše s požitím alkoholu. Tím údajně naplnili skutkovou podstatu tr. činu výtržnictví.

29. května 1980 byla provedena v uvedeném bytě domovní prohlídka, při níž příslušníci SNB hledali především tiskoviny. Po 48 hodinách byli propuštěni Pavel Zítek, Štěpánka Havelková, Pavel Toman, Ludmila Holoubková, Milan Venc a Tatána Rusnáková. Jarmila Pařízková a Jiří Veselý, nar. 1.12. 1962, byli rozhodnutím obvodní prokuratury pro Prahu 9 vžati do vazby s odůvodněním, že údajné objasňování tr. činu výtržnictví bylo jen záminkou pro neustálé dotazování na soukromou aktivitu ~~xxxxxxxxxxxx~~ a společné neformální setkávání obviněných. 1.7.1980 byl Jiří Veselý a Jarmila Pařízková propuštěni z vazby, aniž by tr. stáhání bylo zastaveno. Tr. stáhání bylo zastaveno Štěpánce Havelkové, Ludmile Holoubkové, Milanu Vencovi a Tatáně Rusnákové/kteří jsou všichni mladiství/.

Celá tato akce přesvědčivě ukazuje, že orgány SNB se snaží za každou cenu zabránit setkávání mladých lidí, kteří se snaží samostatně jednat a myslet.

16. července 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Charlie

S Charliem jsem měla vždycky trochu nevyjasněné pocity. Znáám Charlieho budujícího a odcházejícího, většinou s úsměvem. Charlieho možno zařadit nout při nejružnějších příležitostech. Jen tak koupil a daroval koně.

Jen tak běhal s kolečkama malty spousta dní a naštipával parkety ze syrového dřeva, který, jak se ukázelo v maltě nedržely. Charly se tomu smál.

Později přebral stádo ovcí, když zavřeli Lise. Ovce pak převážel autem po křeji a možnostech pastvy. Čas od času nepřevážel ovce ale včely. Trpělivě plel na zahrádce, když na to přišlo.

Charlie, ten písničkář a pisatel dopisů apelujících na lidské svědomí/třeba prezidentovo/. Člověk sahající po všech možnostech, aby pomohl lidskou lhostejností nebo současným stavem.

Napadne-li ho hladovka, začne hladovět. Napadne-li ho vypít na protest ddeset tisíc piv, pustí se do toho se stejnou vážností, v Charlieho případě pochopitelně s úsměvem. Může se stát, že Charlie se úmyslu vzdá pále vypadá to, že hlavně proto, aby začal z jiného konce tu stejnou věc.

Charlie vstoupil do kolektivu mluvčích Charty a udělal to se stejnou lehkostí jako všechno ostatní - jen tak.

*

k nějakému konkrétnímu cíli, ale na cestě Charlie rozbočně je. Na cestě člověka, který se nenechává omezovat ani přesvědčit o něčem, k čemu sám ne-
došel.

Teď Charlie sedí za svoje úsněvy, za písničky, za svoji schopnost vi-
dět groteskní svět a vyjádřit se o něm.
3.7.1980

Marie Benetková

C h a r l i e

Byl mrazivý únor. S komisí úředníků z okresu jsem procházel měsí-
ký park. Rychle jsem vysvětloval "provedené práce" v porostech. Všichni se
těšili, kdy skončím své přesvědčující vyprávění o kácení a pálení větví
a o všech obtížích při tom, abychom mohli zapadnout do teplé kanceláře
udělat zápis.

Rozruch. Z křoví vybíhá polonahý muž s čelenkou, a se svázanými vlasy
sy. Úředníci zděšeně se ptají, patří - li také ke mně. Ano, říkám. Ještě do-
dám osu o otužování, ale moje povídání je příliš neuspokojuje. Divoch se
na nás dábelky usmál a běžel k ohni. Karel Soukup, zvaný Charlie.
Přezdívka, kterou si pracně vybojoval, a jak se přiznal, začal si tak říkat
sám, protože přátelé mu dali přezdívku opičák. Urputník, jogín, člověk s vel-
kou schopností budovat a bořit cokoli. Říká se, že Charlie se vyjadřuje i
ironicky, sarkasticky a pod. Souhlasím, je to výsměch, zlý i laskavý, tvrdý,
výsměch bez vysvětlování. Výsměch, ne zbabělé vysmívání a pošklebování.
Výsměch osobnosti nad nesmyslností a zhovadilostí světa. Přesné pozorová-
ní i zásah.

Nemám rád zpěváky s kytarou. Snad pár negrů se mi líbilo, ale "one man
show" jsem nikdy nenavštěvoval a raději se tomu vyhnu. Teprve po letech
jsem si dva oblíbil: Charlieho a Třešnáka. "echci je nějak porovnávat
a zařazovat, na to nemám. Byl jsem u toho, když Charlie začal s Rádičkem.
Žili jsme společně na Zlatém kopci, ale o tom už psala Marie. Charlie
se líbil na první poslech a dařilo se mu rušit sobotní radovánky s tramp-
skými vyřhanostmi o "klinu rozervaných skal" i nepřesvědčivé songy ze
starých časů jazzu a blues. Konečně trocha vtipu a jedu na utrápenost
a blbost, do které se tak snadno zapadne.

Charlie má svá místa v lesích pro meditaci, své léčebné postupy na
astma, a je umíněný a tvrdohlavý ve všem. Skvělý diskutér, odpůrce, cynik.
Jeho thesofické úvahy mají široký záběr, ale dovede se vyjádřit s přesnos-
tí a upřímností vyznavačskou. Jeho život je skutečná cesta poutníka,
cesta člověka zklamaného i klamajícího, povoláného proroka, který se
dělá i raduje ze zvěsti, kterou nese.

Často citoval s obdivem Klímu. Překvapilo mě, že nic z těchto té-
zí vůbec neznám. Když mluvil o rozhovorech s Klímou, můj obdiv vzrůstal.
Konečně, nikdy jsem bláznům nechtěl brát víze, a i rozhovory s nežijí-
cím filozofem považuji za možné. Teprve za čas jsem se zeptal, jde - li
o Ladislava Klímu. Omyl! Charlieho Klíma skutečně žil jako samotářský
filosof a zabýval se převážně indickou moudrostí. Zsvěcenější by o
tom mohl mluvit Přemek.

Charlie hraje lehce, kytara je zvukná a technicky dokonalá. Mu-
ziku neopírá o ~~klamavé~~ slavné vzory, ani nekoketuje se zneužitým
folklórem. Písně nestaví na chytlavých melodiích, kterých máme díky
"rádičku" plnou blavu. K děsivým textům Charlie přidává nasládlé melo-
die a dovede se smát. Sklebí se jako smrt, je v tom kus děsu i úzkosti,
vůle a šílená hravost. Vzpomínáte si na film Smrt v Benátkách? Je tam
výborná postava kytaristy, který s podivným šramlem obchází hosty v res-
tauraci a směje se jim do ksichtu. V Benátkách je mor. Toho kytaristu
mně Charlie vždycky připomněl. Přál bych vám teď prožít ránu morovou. .
...

Ach, ty svatby, Charlie! Meměli bychom je slavit. Asi se lidé žení a cer-
tem. Vypadá to, jako by se kácel les. A v této špatné pohádce některé
stromy utekly, někde zůstal pářez, jinde je dřív. Les řídne.

V Praze 3.7.1980

Vratislav Brabenec

Prátelům Karla "Čarliho" Soukupa a všem, kteří mají rádi jeho písně.

Stala se velmi vážná věc. Dne 1. července 1980 byl vzat do vazby Karel Soukup. Je obviněn z výtržnictví podle § 202 tr. z. Karel Soukup je devětatdacetiletý dělník, otec tří dětí ve věku 2, 4 a 6 let.

Je nás mnoho, kteří si ho váží a kteří mají rádi jeho písně. Karel Soukup je totiž především zpěvákem, umělcem. Umi vylovit své životní poci a potřeby z dění kolo sebe pomocí jednoduchých zpěvných melodií a výrazově silných, ironických a kritických písňových textů. Je ovšem zpěvákem, kterému nepatří podia koncertních sálů ani smlouvy s gramofonovými firmami. Je zpěvákem druhé kultury, která existuje mimo kulturu oficiální. Existence druhé kultury však není respektována a státní úřady se již několik let snaží nejrůznějšími, často velmi tvrdými zásahy odredit řadu umělců od účasti na neoficiální, nikým neřízené, necenzurované a nekontrolované kulturní tvorbě.

Jedním ~~takovým~~ z takových umělců je Karel Soukup.

17.3.1976 byl vzat do vazby společně se svými přáteli z hudební skupiny Plastic People of the Universe a DG 307 a dalšími lidmi. Byl stejně jako ostatní obviněn z trestného činu výtržnictví, kterého se měl dopustit údajně hraním na kytaru a zpíváním svých písní. Z vazby byl propuštěn 31.8.1976 a souzen v této trestné věci nikdy nebyl.

Zanedlouho poté, koncem roku 1976, podepsal prohlášení Charty 77. Společně s mnoha jinými lidmi se rozhodl usilovat o dodržování zákonů v naší zemi. Za pozornost stojí i to, že řada signatářů Charty 77 je za projevy svého přesvědčení, uměleckého vyjádření nebo aktivní snahy po nápravě nezákonností vězněna.

K těmto nespravedlivě stíhaným je nutno nyní počítat i Karla Soukupa. Je uvězněn stejně jako v roce 1976, za výtržnictví, kterého se měl dopustit stejným způsobem jako před čtyřmi lety. Není přitom vůbec důležité, že mu obvinění předkládá hraní a zpívání na světbě a že na tuto světbu nebyl přístup veřejný. To je pro pochybnost obvinění spíše příznačné. Karel Soukup je totiž vězněn za to, že odmítl přijmout tu nepsanou smlouvu o mlčení a o bezpodmínečné kázní a uniformitě ve věcech svědomí, která je každému tiše předložena. Odmítá mlčet o tom, co vidí jako špatné. Zajisté by mlčení bylo pro něj pohodlnější, ale Karel Soukup patří mezi ty, kterým pohodlí není nepostradatelnou nutností.

Posledních asi pět dnů na svobodě Karel Soukup věděl, že bude vzat do vazby, neboť se dozvěděl, že byl obviněn. Nachystal se tedy na vazbu zásobou cigaret a v klidu odjel tam, kde byl později zatčen. Necítíte tu absurditu? Zpěvák, jehož písně zná a oblíbilo si mnoho lidí, se dozví, že bude pravděpodobně zatčen. Rozhodně ho to nepotěší, ale také ho to nepřekvapí. Sbalí si své věci a jde ztrácet mnoho času, zřejmě mnoho měsíců času proto, že zpíval. V tomto století je zpěvák uvězněn ~~proto~~, že zpívá a vůbec ho to nepřekvapí. Necítíte tu absurditu?

Jde tu o Karla Soukupa, ale i o nás všechny, neboť Karel Soukup byl uvězněn zástupně za nás, a vzetím jeho svobody jsme ohroženi všichni. A nejen my. Jsou současně ohroženi i všichni lidé žijící v této zemi. Proto nesmí být osud kohokoliv z nespravedlivě stíhaných nikomu lhostejný.

Uvězněním Karla Soukupa je také ohrožena ~~nejen~~ kultura a to nejen druhá, neoficiální kultura. Je jím ohrožena kultura celá, bez ohledu na jakékoli hranice původu, kteréhokoli kulturního díla, je zde ohrožena kultura jako taková. Neboť prvotním předpokladem existence kultury je naprostá svoboda a volnost tvorby projevu. A to za každých okolností. Nesmí být nikdy bráněno tvorbě a svobodné publikaci děl kritických a ironických, jakými jsou písně Karla Soukupa.

Ponevadž pocítuji svůj díl odpovědnosti za takové případy a protože doufám, že i vy cítíte svou odpovědnost, chci vás požádat o to, abyste společně se mnou se ujeli případu Karla Soukupa. Usilujme společně o jeho propuštění. Každý z nás jistě přijde na nějaký způsob, jak by se dalo Karlu Soukupovi pomoci a jak by se dalo o jeho propuštění usilovat.

Křesťané by také měli na Karla Soukupa vzpomenout ve svých modlitbách.

Věřím, že naší společnou snahou, snahou mnoha lidí, bychom měli dosáhnout toho, aby Karel Soukup byl neprodleně propuštěn z vazby, zproštěn obvinění a aby mohl dál psát své písně, kterými nám dělá radost a zavě...

zuje. Doufám, že se k mému úsilí o jeho propuštění připojíte.

16.7.1980

Petr Pospíchal

Na vědomí: Františku kardinálu Tomáškovi
redakci týdeníku Katolické noviny
redakci časopisu "Melodie"
zpěváku Karlu Gottovi
redakci deníku Rudé právo

Svetopluk Bunda

Okresní prokuratura Ústí nad Labem

Pane prokurátore,

dne 1.7.1980 jste vzal do vazby Karla Soukupa, nar. 22.1.1951 v Praze. Stiháte ho pro údajný trestný čin výtržnictví podle § 202 tr.z., kterého se měl dopustit tím, že na svatbě svého přítele zpíval několik svých písní. Důrazně protestujeme proti jeho zatčení a žádáme jeho okamžité propuštění z vazby. Jsme hluboce přesvědčeni, že se Karel Soukup nedopustil trestného činu výtržnictví, stejně jako se ho nedopustil roku 1976. Obáváme se, že jeho zatčení je výrazem zastřené snahy umlčet jednoho z lidí, kteří se snaží vytvářet kulturu, jako otevřený prostor, do něhož mohou spolu s nimi vstoupit všichni, kdo se snaží žít v pravdě. Prohlašujeme, že se nikdy nesmíříme s tímto postojem státních orgánů proti nezávislé kultuře v Československu a budeme všemi prostředky usilovat o to, aby se tento postoj změnil.

2. srpna 1980

Hemena Abrahámová, Josef Adámek, Stanislav Adámek, Milen Blabán, Zdeněk Bárta, Jiří Bartoš, Michal Bartošek, Karel Bartůněk, Jaroslav Bašta, Miroslav Baumel, Jan Bednář, Jiří Bednář, Anna Bednářová, Jarmila Bělíková, Jaroslav Beneš, Marie Benetková, Pavel Benuš, Ivan Biernanzl, Tomáš Bísek, Daniela Bíšková, Marta Blatná, Eva Blechová, Jan Šrabc, Vratislav Brěbenec, Daniela Brodská, Petr Brodský, Ivo Brtník, Libuše Brtníková, Jiří Březina, Petr Buchner, Zdeněk Buk, Šárka Buriánková, ~~Zdeněk Burek~~ Mila Burkert, Pavel Buško, Ladislav Cerman, Josef Cicko, Pavel Cigánek, Blanka Čišanovská, Václav Cyalikoff, Ladislav Čapek, Judita Čapková, Miroslav Částka, Ivan Černega, Jiří Černega, Michal Černega, Miroslav Černý, Milan Deler, Jiří Daniček, Josef Danisz, Zuzana Dienstbierová, Roman Dvořák, Lenka Dvoříčková, Michal Dziaček, Hana Dziačková, Jana Fajfrová, Karel Freund, Zina Freundová, Jaroslav Fensterre, Jan Fiala, Svatoslav Florián, Marta Fiedlerová, Jiří Fryc, Jaroslava Frycová, Luise Geislerová, Eva Grézlová, Roma Grič, Reděna Gruberová, Robin Hájek, Stanislava Hanzlíčková, Jiří Havlíček, Karel Havelka, Věra Havelková, Stefan Hiroš, Ludvík Hlaváček, Miroslav Holec, Zdeněk Holeček, Jindřich Holinský, Stanislav Homola, Jiří Horáček, Roman Houžva, Jiřina Hrábková, Jaroslav Hromádko, Marie Hromádková, Martin Hybler, Ivana Hyblerová, Petr Chlubna, Jiří Chmel, Vlasta Chramostová, Ivo Indra, Josef Janíček, Tomáš Jelínek, Jan Jílek, Ivan M. Jirous, Juliana Jirousová, Martin John, Jarmila Johnová, Zbyněk Jonák, Jana Jonáková, Pavel Kadlec, Petr Kadlec, František Kačaník, Bohuslav Kaplan, Josef Kaplan, Petr Káš, Jan Keller, Vladimír Kilián, Jan Kindl, Ivana Kindlová, Pavel Kirschner, Helena Klímová, Petr Kluzák, Jiřina Koberová, Miloš Kolman, Božena Komárková, Stanislav Komín, Vavřínek Korčíš ml., Vavřínek Korčíš st., Ivan Kožíšek, ~~Martin Kožíšek~~ Petr Král, Jiří Kratochvíl, Libor Kratochvíl, Petr Kreibich, Vladimír Krušlík ml., Jiří Křivský, Jiří Kříž, Jana Kučerová, Jaroslav Kukal, Alena Kumprechtová, Václav Kás, Jiří Kvičsle, Ivan Kyncl, Jiří Lejnar, Roman Lánský, Ladislav Lis, Alena Lisová, Božena Lisová, Tomáš Liška, Jaroslav Litera, Jan Litomiský, Jan Lopatka, Jaroslava Lopatková, Klement Lukeš, Miroslav Mecháček, Miroslav Malíarik, Miroslav Malínský, Václav Malý, Karel Marek, Vladimír Marek, Květa Marková, Daniela Maříková, Jan Matys, Michal Matzenauer, Jitka Matzenauerová, Marie Matzenauerová, Iveta Mazalová, Tereza Mečková, Jiří Michálek, Stanislav Milota, Jiří Mrázek, Vladimír Muzička, Olga Muzičková, Jiří Müller, Bronislava Müllerová,

Pavla Němcová, David Němec, Ondřej Němec, Vladimír Kovák, Jiří Novotný, Petr Odložil, Milada Opočenská, Přetislav Ostřížek, Markéta Ostřížková, Milan Pajkrt, Martin Palouš, Ondřej Palouš, Anna Paloušová, Viktor Parkán, Jarmila Pařízková, Libor Pavlíček, Tomáš Pelikán, Vít Pelikán, Hana Pelikánová, Zdeněk Píras, Jana Pírasová, Bohdan Pivonka, Bedřich Placák, Jan Placák, Lenka Placáková, Martin Podborský, Antonín Pojar, Jiří Pokor, Miroslav Polák, Petr Pospíchal, Jan Princ, Květoslava Princová, Karel Procházka, Zdena Přecechtělová, Jaroslav Prásek, Miroslav Rauš, Miloš Rejchrt, Pavel Reisenauer, Miroslav Roman, Pavel Roubal, Věra Roubalová, Jakub Ruml, Jiří Ruml, Jan Ruml, Pavel Ryba, Helena Rybenská, Vojtěch Řehounek, Jan Schneider, Karol Sidon, Dušan Skála, Sláva Skalák, Petr Sklenář, Jaroslava Slánská, Jiří Souček, Zdeněk Soukup, Václav Stádník, Vojtěch Stádník, Andrej Stankovič, Olga Stankovičová, František Stárek, Josef Stehlík, Štěpán Stejskal, Ilje Storoženko, Miroslav Strnad, Jiří Středa, Jaroslav Suk, Dagmar Suková, Anna Šabatová, Milan Šebela, Jan Senk, Jan Simsa, Milena Šimsová, Libuše Silhánová, Vlastislav Snajdr, Jana Snajdrová, Pavel Smída, Vladimír Štučka, Petruška Sustrová, Jan Svihla, Jiří Tichý, Zdena Tomínová, Petr Tomíšek, Tomáš Toulec, Vladimír Trlida, Vlastimil Třešnák, Vlastimil Uhlíř, Dušan Unger, Jan Unger, Petr Urbanec, Jan Vaněk, Jan Vaník, Pavel Vejmelka, Jindřich Vesecký, Jana Veselá, Richard Vobrátil, Jan Vočelář, Vladimír Voják, Stanislav Vokoun, Přemysl Vondra, Dagmar Vonková, Věra Vránová, Pavel Weigel, František Zavačil, Vladimír Zavačil, Xenie Zavadilová, Libuše Zdařilová, Jindra Zemanová, František Zezula, Zdeněk Zolman, Miroslav Zuzaník, Miroslav Zvára, Jan Zvěřina.

K tomuto dopisu se také připojili tito občané z Maďarska: György Fencse, Hambaker Mihály, Ivan Gábor, János Kis, Bálint Nagy, László Rajk.

Za správnost podpisů:
Jan Ruml
Kremelská 104
Praha 10

ooo ooo ooo ooo ooo

Prezidentu ČSSR
Dr. Gustavu Husákovi
Praha - Úřad

Praha 6.7.1980
/odesláno 18,7,1980/

Vážený pane presidente,

obracíme se na Vás, podle čl. 29, hlava II. naší Ústavy. Odvoláváme se na Vaše rozhodnutí z 8. května t.r. o udělení amnestie mj. osobám, které trpí nevyléčitelnou chorobou/čl. VI., písm. d./.

Dovolte, abychom Vás upozornili na paní Otta Bednářovou, která je v vězněna spolu s ostatními členy Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Otta Bednářová již na svobodě trpěla následky opakované žloutenky, nemocné slinivky, příhody mozkové a opakovaných ženských nemocí. Do kladem tehdejšího vážného zdravotního stavu bylo tak, že po několik let jí byl přiznáván buď plný nebo alespoň částečný invalidní důchod.

Od uvěznění se její zdraví povážlivě zhoršilo. Přes invaliditu je nucena s a půl hodin denně pracovat nad své síly. Nedostává tu vhodnou dietu, na niž byla závislá. Následky podvýživy a vyčerpání jsou již zřejmé jak v subjektivním pocitu, tak na pohled /viz příloha/. Ještě na svobodě jí lékaři doporučili operaci jakožto nezbytně nutnou. Aby tuto operaci mohla podstoupit, musí být Otta Bednářová dostatečně tělesně zdatná. Nejen, že ve vězení jí síl ubývá, ale navíc se nedávno objevily vysilující ženské potíže; a to ve věku, kdy, jak jsme přesvědčeny, má žena právo být co nejvíc šetřena a respektována. Cítíme se osudem naší přítelkyně opravdu dotčeny a strádáme spolu s ní.

Tážeme se tedy, pane presidente, zda Vaše rozhodnutí o udělení amnestie bylo v jejím případě opravdu dodrženo a prosíme Vás současně o přešetření v tomto smyslu.

Žádáme Vás ,co nejnaléhavěji o propuštění Otty Bednářové z vězení.

Dagmar Battková, Anna Bednářová, Jarmila Bělíková, Marie Benetková, Antoni Boková, Iva Bradová, Blanka Císařovská, Kateřina Dejmlová, Zuzana Dienstbierová, Blanka Dobešová, J. Faitlová, Zina Freundová, Luise Geisslerová, Olga Havlová, Heda Hejdhánková, Jana Hejdhánková, Jiřina Hrábková, Marie Hromádková, Anna Hyndráková, Vlasta Chramostová, Věra Jirousová, Jarmila Johnová, Jana Jonáková, Jindra Kadlecová, Helena Klímová, Nad lesem 8, Praha 4, Tezeza Kohoutová, Riva Krieglová, Marie R. Křížková, MUDr. Křížková, Marta Kubišová, Jiřina Kynclová, Miluše Kypýrová, Elledererová, Alena Lisová, Božena Lisová, Květa Marková, Anna Marvanová, Jitka Matzenauerová, Marie Miková, Kamila Moučková, Marie Mrštíková, Dana Němcová, Helena Němcová, Marcela Němcová, Markéta Němcová, Pavla Němcová, Markéta Ostrážková, Petra Parkánová, Drabuše Proboštová, Jana Převratská, Gertruda Sekaninová - Čakrtová, E. Semrádová, Josefa Slánská, Marta Slánská, Olga Stankovičová, Marie Stanková, Jana Šterpová, Dagmar Suková, Hana Svobodová, Anna Šabatová, J. Šilhánová, Libuše Šilhánová, Miroslava Stevichová, Olga Sulcová, Petruška Šustrová, Zdena Tominová, Marcela Třebická, Marie Vaculíková, Dagmar Vonková, Věra Vránová.

Příloha - výňatky z vězeňské korespondence Otty Bednářové:

"...Psala jsem přece vždycky, že se cítím hodně unavená a vyčerpaná. Takže jste si to vlastně jen ověřili. Holt se to čalo očekávat, proto jsem si žádala a vlastně dosud žádám o přerušeni výkonu trestu z zdravotních důvodů." /3.5.1980/

"Jsem sice tak hubená, jako jsem snad ještě nikdy nebyla, často mi nebývá dobře, zdraví, jak víte, není v pořádku, s věk také hraje svou roli, málo platné, je to tak, ale nikdy se na svět nemračím, a nikdy nefukám, ani si nestěžuju. A když někdy připustím, že to nebo ono pobolívá a ~~trápí~~ trápí, hned jsem ještě opatrnější na jídlo a námaku a napomínám se, kde jsem zhřešila a nebo v čem jsem udělala nějakou dietní chybu a uklidnuju svou slinivku, játra a žlučník, a slibuju jim, že se polepším." /11.5.1980/

"Také mě paní doktorka osvobodila na dva měsíce od uklidových prací, abych nebyla tak unavená a vyčerpaná, jak jsem v poslední době byla. To mám zejména na jaře, asi od těch jater, šílenou únavu." /11.5.1980/

"Ve svých úvahách jsem dospěla k těmhle závěrům: Buď se mne bude nějak týkat článěk VI vyhlášené amnestie - nevyléčitelné choroby /chronický zánět - slinivka, žlučník, játra/, nebo nemám neléčitelné choroby, a mohla bych se v případě přerušeni výkonu trestu vyléčit nebo jsem prostě zdravá a basta." /18.5.1980/

"Tak hubená jsem snad byla jen v roce 1965, a to mne poslali honem na tříměsíční výkrmnou lhůtu do Výzkumného ústavu výživy lidu, ale... od té doby se vlastně táhnou všechny moje potíže. To je vlastně patnáct roků." /18.5.1980/ "Není mi zrovna nejlíp. Tady se to vždycky projeví nechutí k jídlu, a důsledek je pak hubnutí. Teď jsem fakt už hubená hrozně. Proto asi tolik spím. Činek jsou ale některá věci dost nesrovnatelné. Nezapomen, že jsem celý život pracovala, živila dvě děti, měla jsem dost nemocí, už patnáct let mi pořád něco schází. Právě před patnácti lety jsem byla na tři měsíce ve Výzkumném ústavu výživy lidu, protože mi bylo mizerně a byla jsem strašně pohublá. Tam mě vykrmovali a taky jsem byla léčená LSD, abych se zotavila. Za rok na to, jsem onemocněla slinivkou, pak po druhé žloutenkou atd. Od té doby mě není furt dobře, jen ty nešťastné gynekologické potíže - trvalo to asi čtyři roky, než jsem se z toho dostala a vůbec, stále jsem těch patnáct let vlastně v nepořádku." /25.8.1980/

V Ý Z V A S Y N Ů O T K Y B E D N Á Ř O V Ě

Právě jsme se vrátili z návštěvy ve věznicí v Opevě, kde jsme se setkali s naší padesátitřiletou matkou, která je již léta těžce nemocná. /Chronický zánět žlučníku a slinivky břišní, napadená játra, a obnovené gynekologické potíže s vysilujícím krvácením/.

Bojíme se o její život, neboť v poslední době, její tělesná váha klesla o jednu třetinu, při výšce 167 cm váží 47 kg. Marně vyzněly veškeré naše žádosti příslušným úřadům, aby s ní bylo zacházeno jako s nemocnou. Přesto vězeňští lékaři rozhodli, že je schopna pracovat na plný pracovní úvazek. Její matka se po návštěvě vyjádřila: "Takhle vypadali lidé, kteří se vraceli po pěti letech z koncentračních táborů." Loučení s Otkou bylo o to bolestnější, že se nám sama přiznala, že je na konci svých fyzických sil. Žádáme Vás, abyste nám pomohli zachránit naši matku.

20. července 1980

Jan a Jiří Bednářovi

Poznámka:

- 1/ Po vyšetření Otky Bednářové ve vězeňské nemocnici na Penkráci lékaři navrhli okamžitou operaci žlučníku. Otky Bednářová se této operaci odmítla podrobit z obavy, že vzhledem k neprostému fyzickému vyčerpání a celkové slabosti by tento zákrok nepřežila. Po té byla vrácena zpět do opavské nemocnice jako zdravá. Musí tedy pracovat plných osm hodin šicího stroje, což jí velmi vyčerpává.
- 2/ Dne 3. července zamítl Městský soud v Opavě žádost Otky Bednářové z ledna letošního roku o přerušení výkonu trestu ze zdravotních důvodů.
- 3/ Matka Otky Bednářové vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu písemně požádala presidenta republiky o milost. Presidentská kancelář z nepochopitelných důvodů předala tuto žádost k vyřízení ministerstvu spravedlnosti.

Tato výzva je určena veškeré veřejnosti. Zvláště pak se obracíme na Kurta Waldheima, Mezinárodní červený kříž, Mezinárodní organizaci novinářů.

000

Zpráva příbuzných pro přátele odsouzených - červen 1980

Petr Uhl

Odsouzen k pěti letům vězení v II. NVS, od ledna t.r. na Mírově, adresa:

P.Ú., 8.10.1941, PS 1/6, PSČ 789 53, Mírov.

Koncem května byl Petr Uhl několik dnů v pracovní neschopnosti pro silné nachlazení s horečkami, v dopise z 8. června píše:

"I mne t.č. trápí kašel, vlastně už tři týdny. Poslední dny to je ale lepší, už se tak často v noci nebudím..."

Připomínáme znovu, že hrad Mírov je chladná a vlhká budova, ve které se od 15. dubna netopí, pro člověka, který trpí chronickou bronchitidou je to prostředí krajně nevhodné:

Petrovi Uhlovi je znemožněna jakákoliv intelektuální činnost kromě četby knih, které si vypůjčuje z místní vězeňské knihovny. Nemá možnost psát a nesmí si činit jakékoli pozámky. Nemá stále trestně právní předpisy, které mu byly odebrány se všemi ostatními písemnostmi hned při příchodu na Mírov. U sebe má jen dvě fotografie rodinných příslušníků. Z dopisu dále citujeme:

"Čtení knihy... ti závidím... přečetl jsem v poslední době /po druhé/ Svatého Bimbasa od Reimonda Queneau, teď dočítám Když nastává odliv od Armanda Languxe, kterého mám jinak rád, ale tento jeho román se mi moc nelíbí. Čtu poměrně hodně."

"Odheď perspektiv v průběhu příštích měsíců ponechávám Tobě. Je mi jasné, že nastává léto, doba prázdnin, kdy se nic neděje. Mezinárodní situace aspon v Evropě se troch normalizuje. Opakuji, že nejsem netrpělivý. Dávám ti však na úvahu, zda ve vhodnou chvíli /letošní pozim?/, až budou vztahy na mezinárodním fóru jasnější, bychom neměli zůstat jednat o vystěhování."

Petrovi Uhlovi zbývá do konce trestu bez jednoho měsíce čtyři roky.

Václav Havel

Odsouzen na čtyři a půl roku vězení v I NVS, adresa: V. H., nar. 5.10. 1936, č. 9658/A 2, NVÚ Heřmanice, PS 2, PŮ 13, PSC 713 02, Ostrava 13.

Václav Havel pozdravuje všechny své přátele, návštěva v Heřmanické věznici dne 8.6.1980 proběhla celkem hladce a korektně, balíček mu však nebyl povolen /jak jsme byli předem informováni/. Příští návštěva a příležitost k balíčku bude v září t.r.

Vašek vypadá celkem dobře /až na ty krátké vlasy!/, nepozorovali jsme žádné zjevné známky duševních ani fyzických útrap. Dokonce mírně přibral. Podle vlastních slov si za každou cenu snaží zachovat svůj životní styl, způsob jednání i mluvy /vězenský slang se naučil, ale ne snaží se jej používat/.

Zdravotní stav: občas /vždy tak po třech dnech, během kterých se cítí docela zdrav/ jej přepadá malátnost a zvýšená horečka - snad dozvuky zápalu plic, který prodělal začátkem roku. Lékařská péče o něj je však velmi dobrá. Úlevu v práci, která mu velmi nevyhovuje, však nedosáhl. V porovnání se začátkem roku se vězenský režim zhoršil. Psát si stále nesmí, sniž deník /diář mu byl zabaven, v současné době záda o jeho vrácení, stejně jako o povolení jazykových učebnic, které byly vráceny rodině/. Jeho dopis, ve kterém rekapituloval své subjektivní postavy z uplynulého roku, nebyl odeslán. Je však, zdá se, dovoleno oběma směry psát o jeho hrách a jejich inscenacích. Dopisy z domova dostal v posledním období téměř všechny /až na jeden či dva/. Zajímá ho vše, včetně konkrétních událostí včasněho dne, drbů, kdo se s kým schází, čím se kdo zabývá apod. Má starosti, zda nedochází k neshodám mezi přáteli. Na čtení má stále málo času. /Beletrie je v knihovně dobrá - včetně některých věcí z konce šedesátých let - dal by však v současné době přednost obojstranné vzdělávací literatuře, aby nezaostával. Občas možnost televize. TV noviny jsou pro ranní směnu povinné, k ostatním vybraným pořadům musí být asi individuální souhlas. Neobyčejně silně tam na něho a Jiřího zapůsobila inscenace Libuše /na které byli sami dva/.

Mnoho stále nových a silných zážitků odsouvá do pozadí jeho dřívější plány a konkrétní náměty a konkrétní náměty na literární činnost po propuštění.

Svým přátelům vzkazuje, aby co možná drželi pospoluctím, že mu uděla jí největší radost.

Dopis z 8.6.1980 se týkal poslední návštěvy:

"Považuji ji za velmi zdařilou, jsem ještě pořád pod jejím blahodárným vlivem, znovu si uvědomuji, jak veliký význam i tak krátké setkání po dlouhé době tady pro člověka má: najednou si uvědomí, že ten "druhý" normální, jeho svět není jen snem, ale že fyzicky existuje. A najednou se mu ten svět, v němž se musí pohybovat, jeví v úplně jiné perspektivě...."

"Přivedla mě téměř do stavu euforie, teprve teď /je odpoledne/ se má euforie mění pozvolna v nostalgii. Její příčinou není ani tak fakt, že návštěva je už za mnou a že další bude zas buh ví kdy, jako spíš konfrontace atmosféry při návštěvě s životem, do něhož jsem se vrátil. /Před chvílí jsem například vyslechl menší přednášku jednoho spoluvězně na téma, že lidé jsou špatní, nesmí se věřit nikomu a nemá smysl nikomu pomáhat - přednášky na toto téma tady sice slyším denně, nicméně v kontextu dnešního dne dostala ta přednáška poněkud jiný valér./"

"Pokračuji po menším přerušení. Nostalgie už zase pominula a vrátil se euforie. Ani nevím, co způsobilo ten obrát, ale určitě to byla nějaká maličkost. Tady stačí opravdu málo k tomu, aby se člověku zlepšila nálada - vlídné slovo, trochu zájmu bližního o bližního, pohled na strom. Totální nedostatek čehokoli krásného, povznášejícího, nějakých kladných citových zážitků a zkušeností vede člověka k zvláštní žízňivosti - která se mnohdy projeví tak, že se člověk nechá dojmout nebo povznést ~~tak~~ - jak správně upozornil už Vašek - třeba i nějakou televizní hrou, která by měl jeho rozum správně odsoudit za její prolhanost."

Václav Benda

Odsouzen na čtyři roky vězení v I NVS, vězněn v Heřmanicích. Adresa: V. B., nar. 8.8.1946, č. 9654/A5, dále adresa stejná.

Citujeme z dopisů:

"Zdráv jsem jako řípa, dramatické změny životního stylu dokonce téměř vyléčily i mé chronické záněty rýmy a následné poruchy sluchu, takže mě zlobí již jen ta vytrvalá vyrážka na ruku a nohu. Náladu a potažmo i duševní kondici se mi daří udržovat vysoko nad zdejším průměrem, můj vlídný a za všech okolností usměvavý obličej již patří ke zdejšímu folkloru a ti otrlejší si již zvykli na mé hojné prozpěvování, jež ostatně převážně zaniká v hukotu strojů. V poslední době zase hraju hojněji šachy a dokonce se mi daří si občas něco lehčího přečíst - převážně si doplnuji mezery z novější české literatury, tedy např. konečně čtu Klímo v hodině ticha."

"Jsem rád, že Vám lidé pomáhají, je to ovšem jen o důvod víc proto, aby člověk bez reptání poskytoval pomoc, kdykoli a kdekoli je to zapotřebí. Ať to stojí, co stojí - jak vidíš sama, tato věta není nutně frází. A v podstatě nemá právo se ptát, jak lidé s jeho pomocí naloží a zda jí nezneužívají: v okamžiku, kdy to učiní, přestává ctít v tom druhém svobodnou bytost a propadá pokušení být jako bohové. Což je svod, který člověka pronásleduje už od dob rájských a na jehož účet spadá podstatná část zla v lidských dějinách....."

"...já momentálně mimopracovně alespoň polehávám, neb jsem si polámal palec u nohy /jak říkávala babička, nesikovně maso se musí otlouct; což bych nerad aplikoval příliš doslova, protože si nejsem jist, co by pak ze mne zbylo/ - leč přidělenou lehčí práci jsem hrdě odmítl a raději pokračuji v plnění původních úkolů."

Do konce trestu zbývají Vaškovi téměř tři roky.

Jiří Dienstbier

Odsouzen ke třem letům vězení v I NWS, vězněn rovněž v Heřmanicích, adresa J.D., C. 9657/A 4, dále stejná.

15. června měl Jiří Dienstbier za dobu svého pobytu v Heřmanicích druhou návštěvu příbuzných. Návštěva proběhla v klidné a nerušené atmosféře. J. D. vypadá dobře, psychicky i fyzicky se zdá být ve velice dobrém stavu, zdravotní potíže stále tytéž. Z výrazu obličeje a z chování vůči přítomnému vychovatelci lze usuzovat na ještě zlepšující se adeptočnost na poměry. Možnost kontaktu s Václavem Havlem a Václavem Bendou ~~je~~ je po přestěhování na různá oddělení velice omezená, pouze náhodná setkání při cestě do práce nebo v jídelně. Všichni tři jsou permanentně sledováni, unikou - li pozornosti sledovatelů na několik minut, nastane v táboře poplach.

Jiří Dienstbier nás informoval o průběhu rozhovoru s náčelníkem, na který byli v uplynulém týdnu individuálně pozváni. Náčelník jim sdělil, že si uvědomil jejich znevýhodnění v tom, že jim dosud nebylo povoleno zúčastnit se různých soutěží /např. o titul vzorného pracovníka/ a získat tak jisté odměny pro příště tuto možnost mají. Pokud nebudou tři měsíce kázensky trestáni, budou jim povoleny jazykové učebnice, které podle řádu o výkonu trestu mají být povoleny bez podmínek. Při splnění této podmínky dostane prý také Václav Havel lepší práci, mohou si nadále dělat poznámky, ale jenom do určitého množství /asi 15 str./, pak je musí zničit.

Dopisy od Jiřího Dienstbiera přicházely v červnu velice nepravdělně, citujeme z nich:

"Jsem právě ve stavu, kdy několik záležitostí mého zdejšího života je v jakési střední, načaté a nevyjasněné fázi; jde sice o maličkosti, ale právě konkrétně umožňují člověku celkovou orientaci. Z toho plyne, že i moje osobní vyhodnocení méněcích, čili možná jenom vyjasňujících či fixujících se poměrů musí počkat na výsledky, je - li to nejasné, tak proto, že takový je i můj současný výhled.... Základní situace je však stále stejná a zrovna tak i moje základní názory a postoje."

"...promítali si uplynulá léta, vidím, kolik skvělých přátelství se v nelehkých podmínkách vytvořilo a jsou to přátelství trvalá. To všem no vyplyne až když jsme v neilosti a podle konjunkturálních měřítek na dne, nemluvě o tom, kdy vyjádření přátelství přináší i určité riziko ohrožení či ztráty materiálních výhod... nic nemůže narušit mou víru v to, že lidé jsou přese všecko zkrátka fajn...."

Jirka v každém dopise zdraví všechny přátele, některé jmenovitě. Z nich v každém dopise "artu, které to touto cestou vyžezřijí řízuji."

Otta Bednářová

Odsouzená ke třem ~~letům~~ letům vězení v I NVS, adresa: O. B., nar. 18. 6. 1927, Ústev SNB ČSR, PS 115/0, PSČ 756 49, Opava.

Nejméně do poloviny června zůstala Otka ve vězeňské pankrácké nemocnici na přešetření zdravotního stavu, koncem června byla pravděpodobně převezena ~~zpět~~ zpět do opavské věznice. Během si měsíce hospitalizace v Praze se podrobila vyšetřením několika orgánů - biopsie jater dopadla /překvapivě/ dobře, lékaři však doporučují operaci žlučníku, která ale Otka ve vězeňských podmínkách odmítá podstoupit a trvá na své žádosti z ledna t. r. o přerušení výkonu trestu ze zdravotních důvodů. Po nejasném přesouvání odpovědnosti bude snad o této její žádosti rozhodovat krajský ~~soud~~ soud v Opavě, který bude mít k dispozici též lékařské zprávy z jejích posledních vyšetření. V nemocnici měla Otka poměrný klid a odpočinek od práce /většinu času prospala/, na váze však nepřibrala a nově ji oslabovaly gynekologické potíže.

Matka Otty Bednářové napsala dopis prezidentu republiky Dr. G. Husákovi, v němž ho prosí o milost pro svou dceru; Kancelář prezidenta republiky odmítla potvrdit příjem tohoto dopisu v podstatně; dopis byl pak poslán poštou. Ministr spravedlnosti postoupil náš návrh na udělení milosti Otě Bednářové ze zdravotních důvodů /jako výjimku / k posouzení Městskému soudu v Praze / o tomto našem podnětu jsme psali v minulé zprávě/.

Z jejích dopisů citujeme:

"Za ten měsíc jsem do forety naspalapěkných pár hodin, takže přece jen si aspon odpočinu."

O svém zdraví: "...Není v pořádku. A to vlastně celé dny jen ležím a odpočívám! Proto jsem stále tak unavená."

"Moc mě mrzí, že jsem ztratila "nervy", když jsem posledně psala o svých zdravotních obtížích. Tyhle moje další obtíže trvají dál. Ale rozhodně nechci nikoho z Vás zarmucovat a zatěžovat věcmi, se kterými se také, bohužel, nic dělat nedá."

"Zatím jsem se nespravila."

"Kromě zdravotních potíží, kterých jsem psala, jsem bohužel zjistila další."

Do konce trestu zbývají Otce ještě téměř dva roky.

Předsednictvo
Federálního shromáždění ČSSR
Praha

I

Roku 1950 - po 11 letech života, studie filozofie a teologie a po likvidaci klášterů jsem přijal svátost kněžství a později biskupské svěcení - za zvláštních poměrů, ve kterých se ocitla církev, s které se později i úředně napravovali. Do roku 1960 jsem pracoval většinou jako dělník v továrnách. Tehdy jsem byl odsouzen pro náboženské věci na dvanáct let, z kterých jsem 8 strávil ve vězení. Roku 1968 jsem byl propuštěn na svobodu a roku 1969 mne soud plně rehabilitoval. To mi umožnilo cestu do Říma, kde mě přijal v soukromé audienci papež Pavel VI. Po vyléčení TBC mi úřady odmítli v roce 1970 dát souhlas k řádné pastoraci. Působil jsem v omezené míře jako duchovní a částečně i při mejeriálních službách v komunitě řeholních sester. Roku 1974 mi úřady odnaly souhlas i k této činnosti a tak od roku 1975 pracuji znovu jako dělník - celkově víc než dvacet let.

II.

Od roku 1975 jsem se začal setkávat s novými těžkostmi. Začali mne předvolávat na Krajskou správu SNB v Bratislavě. Obsah rozhovorů byl neurčitý. Příslušníci SNB mi mimo jiné sdělili, že mám naději na pastoraci. Protože jsem s ní už dvakrát nepochodil, vyslovil jsem obavy, jak dlouho bych měl souhlas a kdy by mi ho znovu odnaly, jak se to před tím i potom, stalo mnoha jiným. Navíc jsem vyslovil obavy ze zasahování úřadů do pastorační činnosti, do bohoslužeb, práce s mladými aj. Byl jsem však ochoten udělat všechno pro skutečné společné dobro.

Takovýchto předvolání jsem dostal za během pěti let delkově 15. Jejich obsah byl v mnohém shodný, těžiště se však postupně přepásalo na celkový náboženský život u nás a na tzv. laický apoštolát. Říkal jsem, že apoštolát věřících není nic mimořádného, že je to samozřejmý projev víry, běžný v církvi po celém světě, jednou jsem k tomu přečetl jasné a přesné úryvky našeho zákona č. 120/1976 Sb.

Poslední 16. předvolání jsem dostal před Velikonocemi na 4.4.1980. Jestliže jsem dosud nevěděl, o jaké právní ustanovení se opíralo 15 předchozích předvolání, šestnácté se opíralo o § 19 zákona č. 40/1975 Sb., podle něhož příslušníci SNB mohou požadovat potřebné vysvětlení, ale jen takové, které má vztah k trestnímu činu, přečinu nebo přestupku. Mých patnáct předvolání takovýto charakter nemělo. Při posledním 16. předvolání začal příslušník úředně s otázkami, neseznámil mě však s předmětem výslechu, takže jsem nemohl posoudit, zda mám podle ú 19 odst. 4 citovaného zákona odmítnout výpověď. Na mou žádost, k čemu mám podat vysvětlení, mi stroze řekl: to je naše věc. Odmítl jsem odpovídat na další otázky. Nato mě překvapil jako ještě nikdy, přikázal mi, abych vyndal z kapes všechny věci, mé čistě osobní předměty: kapesník, peníze, fotografie, nějaké léky, růženec, a jiné. Bylo to ponižující. Příslušník dal věci do obálky. O tomto úkonu byl sepsán protokol, třebaže to ukládá § 79 odst. 5 tr. řádu. Výzva vyndat osobní věci byla bez právního podkladu, protože druhý oddíl třetí hlavy zákona o SNB neobsahuje právo podrobit občana osobní prohlídce, ani právo odejmout občanu věci. A podle § 58, odst. 3. řádu je možno osobní prohlídku a odnětí věcí uskutečnit až po zahájení trestního stíhání. Reč byla ještě o nějakém článku o mně v cizině. Řekl jsem, že o něm absolutně nic nevím. Po prvé ze šetnácti předvolání mi příslušník ~~řekl~~ vyhrožoval uvězněním. Toto vše se stalo na Velký pátek 4. dubna 1980. Jako všechna, i tato předvolání bylo anonymní, jména příslušníků neznám. Nevím, několik je to v souladu s vyhláškou č. 42/1974 Sb.

III

To je stručně můj případ, který předkládám k uvažování. Je to však jen několik článků v řetězu postojů k věřícím. Všechny mé výslechy se týkaly náboženského života a vyznávání víry, přičemž nešlo jen o mne. Pro to mé svědomí nutí doplnit tento můj dopis několika myšlenkami, o nichž vím, že vyjadřují nejhlubší rozpoložení nejen moje, ale i přemnohých jiných. Neměly by se nám připisovat jiné pohnutky, než kterými žijeme. Jako věřící chceme být dobrými občany. K tomu nás bezpodmínečně vede evangelium. Víme však, že jen z úcty k právům a zákonům vyrůstá mír, který všichni potřebujeme. Každá nespravedlnost vyvážá trpkosti a škodlivé napětí. Bohužel věřící žijí v takovéto trpkosti. Případ, který jsem popsal jako poslední, je trpčí tím, že se stal právě ve dnech 30. výročí likvidace všech, i prastarých klášterů na Slovensku, ve kterých od nepaměti zaznívala slovenská modlitba, kterébyly ohnisky sociálního a kulturního života této země, na vrcholu s Trnavskou univerzitou. Umlčení těchto živých svědků dějin, je nepřebolenou bolestí, a nezacelenou ranou náboženského života na Slovensku, na Moravě i v Čechách. Řeholníci žijí dodnes rozptýleni. A není to jediná bolest. Těchto 30 let p rožili věřící na jedné straně ve svědomité práci pro dobro celku, ale prožili je i v trpkosti nad tím, že jejich děti nebyly vychovávány podle jejich přání ve víře v Boha, která nás po staletí drží na živu, v oddanosti církvi, která nás po staletí vychovává, podle odkazu sv. Cyrila a Metoda a žehná z generace na generaci našich otců, matek a dětí. Trpkost prožívali věřící i nad tím, že zakoušeli příkoří z vyšetřování i v zaměstnání, že po mnoho let nedostali do rukou náboženskou knihu, ani alespoň Písmo svaté, katechismus a modlitební knížku aspoň trochu přiměřenou potřebám. Do dnešního dne mnozí mají těžkosti pro víru a její vyznávání, třebaže zákon dovoluje vyznávat víru soukromně i veřejně, jednotlivě i společně s jinými, slovem i písmem, zákon č. 120/1976 Sb./

Ža těchto okolností se mnozí věřící znovu a znovu ptali, zda už není čas, aby úřady ve jménu míru a lidského dorozumění a v duchu zákonů chránily úctu ke všem. Ptali se tím naléhavěji, čím více si uvědomovali, za co vše vděčíme víře. Vždyt jako věřící patříme k národu a tisíciletými křesťanskými dějinami, k národu, který se zrodil z evangelia, jehož duchovní tvář se po staletí formovala pod vlivem váry v Ježíše Krista ve spojení s veškerým křesťanstvem a jeho živým srdcem v Římě.

Duch této víry pronikl naše dějiny, vešel do krve, s mrsvů generací, ozval se v písních, projevil se ve stavbě chrámů, škol, sirotčinců i nemocnic, vy zpívali ho největší synové národa - Holly, Sládkovič i Hviezdoslav. Věřící si uvědomovali, že víra z nás utvářela národ, z národa rodinu a domov, otevřený vůči světu. I dnes je tato víra schopna pomáhat uskutečňovat prostřednictvím věřících spolu s ostatními naše nejpodstatnější tužby a potřeby. Pro statisíce věřících je proto trapné, když jim někdo způsobuje trpkost ve škole nebo v zaměstnání jen proto, že za nic na světě nechtějí žít bez Boha a jeho požehnání. Nechápejí proč vyvolávat pocit síly u jedněch a pocit tísně u druhých. Věřícím je jasné, že všichni zasa- bujeme do věci tohoto světa jen krátce a že smrtí se pravdivě zhodnotí v božím světle život každého z nás. Ale věřící jsou především přesvědčeni, že jen ve spojení s Bohem, jsme naplněni lidmi, a že jen ve spojení s ním jsme schopni tvořit trvalé hodnoty pro tento život. Z této pravdy žijeme, o ní chceme vydávat svědectví tvůrčím způsobem pro blaho všech. Naše víra je základem naší nejsvětější naděje. Je naší jistotou a naším štěstím. V ní nacházíme i poslední strhující perspektivu pro svou práci ve službě lidem. Tato víra se vždy šířila nezadržitelně od člověka k člověku jako projev hluboké lidské potřeby a boží moci.

Svoboda takto prožívat pravdu o Bohu a vydávat o ní svědectví patří k nezákladnějším právům člověka a v ní jsou zahrnuta všechna ostatní jeho práva. Budete mi svědky - vyzývá nás slovo evangelia, slovo boží, které se nedá spoutat, protože uprostřed všeho, co vzniká a zaniká, jediné pravda Páně zůstává na věky. Tato pravda vede k činům, protože je i spravedlností i ústou k člověku i láskou, a proto pomáhá tvořit z tohoto světa domov pro člověka, domov pro všechny, proniknutý mírem. A toto dnes nejvíce potřebuje tato země a její lidstvo.

Naznačil jsem něco z toho, co je nejdůležitějším přesvědčením mým i mnohých věřících. Životem víry a práce chceme pomáhat míru ve spravedlnosti. Chceme být otevření vůči všem sociálním potřebám života.

Prvním předpokladem k tomu všemu je úcta a dodržování zákonů. Domnívám se, že vyšetřovatelé Krajské správy SNB v Bratislavě porušili při svých výsledcích zákon ve výše uvedených ustanoveních, zejména při posledním 16. předvolání dne 4.4.1980 a pokládám za svou povinnost upozornit na to. Proto jsem se rozhodl napsat tento dopis. Prosim, abyste uvážili jeho obsah. Piší dopis i ve znalosti vyhlášky č. 158/1958 úř. věst. o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících.

Bratislava, 27. dubna 1980

Ján Korec
Bratislava, Vilová 7

Na vědomí:

Generální prokuratura ČSSR, Praha
Federální ministerstvo vnitra ČSSR, Praha

000

Co jsme se dozvěděli o tom, co se přihodilo v bytě A. a F. Marvanových

23. července 1980 ve tři hodiny ráno - jak jsme pak viděli na hodinách, nás vzbudila velká rána a vzápětí padla druhá. Když jsme rozsvítili, byly největší tabule oken v pokoji proraženy velkými kameny, jeden jsem při vstávání shodila peřinou z lůžka. Druhý ležel na zemi. Pro množství střepů jsme hned nemonli k oknu, až po chvíli, nikoho jsme však už nezahlédli. Prošli jsme bytem a v každé místnosti to bylo stejné. Množství střepů, proražené okenní tabule a velký kámen, velká kostka, patrně ze silniční dlažby. Hned jsem volala na "tísňový telefon" 158, kde mi bylo slíbeno, že někoho pošlou. Asi za patnáct minut si mé údaje telefonicky ověřovali a znovu řekli, že přijedou. Vzala jsem si proto zupan a malou baterku a čekala jsem se před dům. Na ulici nikdo, jen dvakrát projelo kolem nevalnou rychlostí jiné osobní auto, zdá se mi, že to bylo totéž. Až ve 4.15 přijížděl krokem hlídkový vůz VB. U rohu našeho domu obrátil do protisměru, začala jsem tedy mávat rozsvícenou baterkou, aby nás nemuseli hledat. Vůz však pomalu projel kolem mne a nezastavil. Vrátila jsem se domů znovu zatelefonovala, až jsem se zase dostala k příslušníkovi, který si mé první volání ověřoval. Jeho kolega mi řekl, že ten je za jinou prací a že mám přijít na místo oddělení VB. To jsem odmítla s tím, že považuji za nutné, aby pracovníci SKB viděli byt po útoku a kameny tam, kam dopadly. Řekl teď

dy, že přijedou až ráno. Když se nikdo neukázalá do deseti hodin dopoledne, volala jsem znovu VB a žádala k telefonu náčelníka kriminálního oddělení. Čosí se mi tak představil, znovu jsem vyličila noční útok i to, že na pomoc čekáme již sedm hodin. Rekl, že pošle hlídku. Za další dvě hodiny pak přišel onen příslušník, který si mé noční volání ověřoval devět hodin před tím.

Škoda činí asi tisíc korun - osm velkých okenních tabulí, sklo na konferenčním stolku a dvě roztržené záclony. Velikost kamenů /jeden jsem vážila, měl 1,46 kg, ostatní byly zhruba stejně velké/, síla, s jakou byly vrženy/naše okna nejsou nijak nízko a kameny vletěly až 3 m do pokoje/, příprava útoku/kameny musely být přineseny, nikde v okolí nejsou ani podobné/, to, že byla vytlučena naše okna i za rohem domu, nasvědčují promyšlenosti a přípravě. Nemohu než to považovat za pokus o zabití. Na "pouhé" rozbití oken by byly stačily kamínky, jakých je na chodníku spousta. Prutánost teroristického útoku je zvlášt' odporná, protože byl podniknut na dva lidi, kteří jsou nemocní. Po zralé úvaze spolu s manželem vylučujeme, že by se toho mohl dopustit někdo z lidí, které známe. Žádáme o zahájení trestního stíhání, proti dosud neznámým útočníkům. Můžeme o nich říci zatím jen tolik, že byli nejméně dva, do čtyř oken padly rány nadvakrát -, že byli i fyzicky silní, obratní a že uměli házet.

...Střepey jsme uklidili, jak to jen ško, ale byt je plný prachu. Bydlíme v jedné z hlavních ulic, naše okna jsou stále rozbitá, ale my žijeme. A náš sklenář má ještě dovolenou.

Praha 26.7.1980

Tutéž noc, ve tři hodiny ráno neznámý pachatel - pro změnu cihlou - rozbil okno v kuchyni /v prvním patře/ v bytě Jiřího Rumla.

Podobná událost se stala u profesora Jiřího Hájka.

Rudolf Battěk dosud čeká na uzavření spisů. Důvodem je, že další svědek /ve litel operativy Rudolfa Battka! /údajně nastoupil dvouměsíční dovolenou. Advokátem Rudolfa Battka je JUDr. Svečina /AP č. 4, Bolzanova ul./.

Rudolf Battěk se s ním poprvé setkal v pátek 23.7.1980, přičemž ve vazbě je od 14.6.1980.

Zdá se, že Rudolf Battěk je v dobrém psychickém i fyzickém stavu. Domnívá se, že v dohledné době nebude propuštěn na svobodu.

Články došlé do redakce: Jiří Ruml: Zlaté ruce v ocelových poutech
Jiří Ruml: Vrh cihlou